

Tomáš PRAVDORAV
Tomáš Žiška

Tomáš Pravdovrav

Jedného dňa Tomáš Pravdovrav na koni sa premával. Spoza stromu víla spanilá oči na ňom zaryla. Nebol to princ ani kráľ, ale čestný rytier samotár. Vo veršoch on rád vraví, rýmy len tak metá z hlavy. Volali ho Pravdovrav, lebo len pravdu vravieval.

Víla pri ňom zastaví, do očí mu zahľadí.

„Pozdravujem ťa, víla spanilá, kde si sa tu zjavila?“

Ona kráľovnou lesa je, do sveta zázračného ho privedie, kde sú kúzla, čary a zaujímavé zvery. Lesa piesne, tie oddialili jeho tiesne. Zoskočil on zo svojho koňa, kráča on s ňou do neznáma.

Veľa krokov, nespočetne, v nohách míle, kilometre. Zázračný cit, láska prúdi. Ona sa mu a on jej ľúbi. Ruka v ruke, láska bujnie, bozky tiež. Vedia, že len tým temnotu lesa odoženieš. Ukazuje mu tie čary, ktorým sa v tom lese darí. Dávajú si oni dary, a tak sa im dobre darí. Keď vidia lane a jelene, úsmev im hneď nabehne.

Zrazu víla náhle zmizne, on je smutný. Strach mu silnie. V temnotách sám vysmädnutý. Naproti vidí pohár plný. Ako sa za ním rozbehne, do nôh krč mu vbehne. Potkne sa on, poraní sa o konár. Mal šťastie, ten pohár, bol len zjav.

Víla pri ňom opäť stojí a veľmi sa oňho bojí. On je silný, zrazu vstal. Lútosť zo srdca hneď vyhnal. Blúdia ďalej, v lese nástrahy, skúšky, pri ktorých by mnohí neobstáli. Smiech víly skoro Pravdovrava pomýli. Sú v prostred lesa, krúžia stále dookola, vymaniť sa a nájsť lúku, kde je život, radosť a plnosť v bruchu.

Ešte stále kúzla lesa čarami ho vždy potešia.

Príde však deň, kedy čary zrazu zmiznú. Iba stromy, bojzlivosť, clivota. Víla bez úsmevu. Lásky slabota. Chce on ju či ona jeho? Na lesnú cestu ho to priviedlo. Vedie k lúke? K čistinke? Rytierov kôň príbehne. Vyskočí naň, odcvála. Zostáva len v spomienke.